

Isa jää wait. Ta ei teadnud nagu midagi enam wästata. Viimaks ütles ta: „Jätame selle aja mõtlemise pääle. Eks taga aega ole. Seni kaua ei ole tast tarvis fellegile sõna lausuda. Kotsu aga, poeg, ehk wöid veel aja muuta.“

„Ei ma seda mitte wöi, isa!“ ütles Jaan.

„Mis ei wöi,“ wästas isa, „inimene wöib tihti, mis ta tahab. Aga jätame aja eziotsa seisma. Eks saa näha!“

Kõigist neist sõnadest oli uäha, et isa mitte pahane ei olnud, aga tal nähti kahju olewat, et poeg mitte nõnda ei teinud, nagu tema seda ette oli arwanud. See tegi teda õige furwaks, aga suna bida oli tal wäga raske, sest et ta oma poega wägarmastas ja tema õnne soowis. Ta jää aeda süga wässje mõttesse.

Jaan läks tuppa, kus ema talitas ja Liiuule trööstimise sõnu rääkis. Khi oli just küdenud, ja Liiu asutas leibu ahju panema hakkama. Emaläks Jaanile wästa ja füüs:

„Noh, mis isa rääkis?“

„Mis ta suuremat rääkis,“ wästas Jaan, „ta jää issa selle juure, et mina oleksin pidanud talle seda eñne ütlema. Khi olla liig äriste tulnud ja tahta järelemõtlemist. Selle pärast jää ta fa järelemõtlemise pääle, ja ei pea meie seni kaua ta üle midagi rääkima. Pärast poole tuleb otsus.“

Ei isa talle teist abikaasa soowis, seda ei ütelnuud Jaan mitte, sest see oleks Liind wäga furwasdanud. Aga sellegi pärast oli Liiu juba full furb ja tahtis wägise Wäljaotsalt ära miina, mis oga

verenaene ja Jaan ei laßnud sündida. Küll püüdsi wäad mõlemad teda trööstida, aga see ei tahtnud midagi mõjuda. Tema ütles issa, et ta foormaks ja tülikas saaks olema ja et ta mitte nagu halastuse pärast Jaani abikaasaks ei tahaks saada. See pääle wästati talle, et ta fellegile tülikas ja foormaks ei jaa, ja et Jaan teda mitte halastuse pärast abikaasaks ei himusta, waid oma armastuse pärast, mis tal tema wästu on. Nii räägititi veel mõndagi, mis siiski Liiu meelt ei rõõmustanud. Kõige armasam oleks Liiuile nüüd olnud, kui ta oleks ära wöinud miina, sest tema meeles oli, nagu põleks maa ta jalgade all. Ago ta oli lubanud verenaesele abiiks olla eesseiswai fibedal töö ajal, ja see pidas teda nüüd sõnast linni. Pääle selle oli isa Jaak fa pererahwale heina tegema läinud, ja ei olnud teda jelle pärast kodusti. Jäi siis fa Liiu issa veel Wäljaotsale.

Jaan läks jälle teiste juure heinamaale, kust heinalised fa õhtulgi kodu ei tulnud, waid et ilm ilus oli, wärskel heina päääl magasimad, sest et rohkem fui kolm wersta wäsinud töölisele liig oli käia.

Kui Liiu üksi oli, siis muttis ta wäga palju ja fundis südames suurt walnu selle üle, et ta waene lays oli ja et ta selle läbi sellele ei wöinud miina, ket a ta süda armatseb.

Kõige reskem oli tal õhtul sõõmalaual pere-mehega kostu juhtuda. Peremees oli lauel wait ja ei rääkinud musta ega walget. Seda heldem ja lahkem oli aga verenaene Liiu wästu. Kõik püüdis ta teha ja rääkida, mis wähagi Liiu meelt wöidis rõõmustada.